



stricu noju repno perje; zgrabil je žirafa za nogo in jo vlekel v trnovo grmovje; zapihal je stricu „hippopotamu“ v uho, ko je ta ravno dremal po obedu v reki. Toda nikomur ni dovolil storiti nič žalega ptiču „kolo-kolu“. —

Na koncu koncev se je zgodilo, da so se požurili vsi sorodniki sloni k reki Limpopo, kjer jim je krokodil preobrazil nosove. Ko so se vrnili, ni bilo nič več pretepanja.

In od tedaj dalje imajo vsi sloni, ki jih vidite, pa tudi oni, ki jih ne vidite — rilce, kakršnega je dobil prvi naš radovedni slonček.

JERNEJ POPOTNIK:

Smokve.



orje je zamolklo bučalo. Jadra ribških bark so žarela v daljavi v sijaju večernega solnca. Parniki so prihajali in odhajali iz пристanišča, ki je v velikem polkrogu obkrožalo šumno obmorsko mesto. Dolgi pomoli so štrleli iz mesta v morje.

Na pomolu, najdaljšem in najširšem, sva se izprehajala tisti večer z mornarjem Angelom. Angelova lica so bila svetla in žareča od radosti, oči bliskajoče v pričakovanju. Poznal sem Angela že dolgo vrsto let, toda še nikdar ni bil tako dobre volje kakor tisti večer.

„Še eno uro, Angelo, kajne?“

„Še eno, da... potem pa... Kar zdi se mi, da že vidim našo barko. Poglej, Jernej... tisto veliko, belo jadro!...“

Angelo je pokazal proti vzhodu.

„Ne, tisto ni — motiš se...“ sem odkimal z glavo. „Ampak veš kaj, Angelo? Najbolje je, če jim greva naproti... Da bi še eno uro pohajkovala tukaj po pomolu? Ne!... Glej — v tisti-le čolni stopiva in se brž odpeljiva!“

„Saj res!...“ je vzkliknil Angelo. „Naproti se jim peljiva — ta je najlepša!“

Še trenutek — in že sva bila v čolnu. Mračno so plosknila vesla po valovih, mišice na krepkih, kocinastih Angelovih rokah so se napele, cdložna volja je sevala z zagorelega obraza. Bliskoma je hitel čoln od pomola, izmuzal se je iz gneče parnikov, bark in barčic in je šinil na odprto, široko morje.

Angelo je prepeval s poltihim glasom. Širok in močan se je upiral v vesla, da je brzel čoln kakor ptice urno po morski gladini.



Dolgo časa sva se tako vozila. Kar Angelu oči nenadoma zažare in hipoma veselo vzklikne:

„So že tu, so že tu! Bistro glej, Jernej!“

Jadra naše barke so se zabliskala v daljavi.

„Juhuhu!“ je zaukal Angelo. In še urneje sva veslala, da nama je curkoma lil znoj s čela in lic.

Kmalu smo bili skupaj. Tudi na barki so naju zapazili in nama spustili dolgo vrvnato lestev navzdol. Preteklo je nekaj minut — in čoln je bil privezan zadaj k barki, midva z Angelom pa sva urno kakor dvoje mačk splezala po vrvi navzgor na krov barke. Komaj pa sva bila na vrhu, je že Angelo zavrisnil od veselja:

„Joj, fige, fige!... Same fige, same fige... fige!...“

Stala sva na krovu in gledala: dno jadrnice je bilo napolnjeno s samimi smokvami, svežimi, sladkimi; povsod, kamorkoli si se ozrl, podolž in počez, od enega do drugega roba krova — same smokve, temno-žolte, mastne in dišeče, da bi se kar zasekal z zobmi vanje...

No, kaj bi še pripovedoval? Jedli smo sladke smokve, jedla Angelo in jaz, jedla oče in stric Blaženko, ki sta vozila barko.

„Oho... oho...“ je cmoknil stric z jezikom. „Jutri bomo pa imeli nekaj cvenka v žepu... ehej! Lepe denarce bomo dobili za te-le fige, kaj, Luka?“

Oče Luka se je skrivnostno namuznil.

„Bomo, bomo...“

Samo to je rekel.

„Juhuhu!“ je zaukal še enkrat Angelo in pridno segal po smokvah. Jadrnica se je bližala pristanišču.

Noč je zvezdice prižgala...

Noč je zvezdice prižgala,
majka zibko prerahljala.
V zibelko je sinka dela,
uspavanko mu zapela:

„Zaspi mi, sinko moj, zaspi!
Očeta sen pričara ti.
Ne zabi svoje on sirote,
v oklepu zlatem pride pote.
Na glavi šlem mu bo žarel,
ob boku bridki meč gorel,
Na iskrem vrancu privihral
in k sebi te na sedlo dal.“

H krilalcem jezdil bo s tebo,
ker vedno priden si tako.
Zasnivaj, sinko, otrok moj,
težko te čaka očka tvoj!“

A detece ne spi,
samo meži,
in skoz trepalnice priprte
na mamico preži.
In čudi se in premišljuje,
zakaj ob mili pesemci
o očku
mamica ihti...
Utva.